

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

פרשת מקץ - וזוהי תשפ"ו

בית חולים יכול לטפל בה, והטיפול כרוך בעלות כספית גבוהה, ואין זה מאחריות בית האבות.

החלטתי לעשות מעשה. הזמנתי אמבולנס ולקחתי את הקשיש המיוסר לבית החולים. הרופאים טיפלו בו, ויום למחרת כבר יכול היה לחזור לבית האבות. לפני שיצאנו מבית החולים ניגש אליי הרופא ואמר לי שאם היו מחכים עוד יום אחד, ליבו של החולה היה נפגע והטיפול כבר היה מאוחר מידי...

באותם ימים הייתי אברך כולל וקיבלתי מלגה של 500 לירות לחודש. האמבולנס והטיפול הרפואי עלו 300 לירות! ובית האבות כמובן לא הסכים לממן זאת. באותו חודש הסתפקתי למחייתי עם 200 לירות בלבד. חלפו מספר שבועות. בכל פעם שבקרתי את הקשיש, הוא היה מודה לי מעומק ליבו על החסד הגדול שעשיתי עימו.

באחד הביקורים הבחנתי שוב שהוא גונח ומתייסר. הבנתי שהבעיה חזרה על עצמה. שוב הזמנתי אמבולנס, הבאתי אותו לבית החולים ושילמתי על כל ההוצאות. הדבר חזר על עצמו כחמש עד שש פעמים, כשבאותם פעמים אנו חיים בדוחק בשארית המלגה שנותרה לקיום החודשי.

חלפו 42 שנה מאז, ואני שכחתי לחלוטין מאותו מעשה חסד רחוק. אך הנה, אותו האיש מגיע בחלומי ואומר לי: "נודעה לי הצרה שבה אתה מצוי בימים אלו. באתי לפני בית דין של מעלה ואמרתי להם: 'איך יתכן שאדם שעשה עימי חסד של אמת והיטיב עימי בחולי מעיים ינזק, חלילה, באותו איבר'?" בית דין של מעלה קיבלו את דבריי, ובאתי לבשר לך שתיכנס לניתוח ותצא ממנו בשלום מבלי שחייך ישתנו!"

האיש הסתלק ואני התעוררתי. זכרתי היטב את החלום וחשתי שמדובר בחלום אמת. מאותו הרגע ירדה עלי שלוה ברוכה. הילדים שבאו אלי שעות אחדות לאחר מכן מצאו אבא שונה לחלוטין מזה שעזבו בליל שבת. הייתי רגוע לחלוטין, שרתי זמירות שבת ושמחת השבת ניכרה על פניי. הם שאלו מה אירע וסיפרתי להם אודות החלום. אמרתי שאני בטוח שהכול יתקיים.

ובאמת, כפי שהובטח לי בחלום - הניתוח עבר בהצלחה עצומה. אני זוכר את שלושת הרופאים שהגיעו אליי לאחר הניתוח והודו כי אירע לי נס... הם ציינו, כי נדהמו לגלות

וַיִּלְכֶּשׂ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ (מא, מב)

יוסף משלו נתנו לו וכו' גוף שלא דבק בעבירה - 'וילבש אותו בגדי שש' וכו' (בראשית רבה פרשה צ מא-מג)

מידותיו של הקב"ה הם 'מידה כנגד מידה', ו'במידה שאדם מודד - בה מודדין לו' (סוטה ח).

* * *

מספר הרב יחיאל מיכל שטרן שליט"א רב שכונת עזרת תורה בירושלים סיפור מופלא שחוה על בשרו: 'המחלה' - ר"ל - נתגלתה אצלי במעי הגס, ומצבי הרפואי היה נחשב קשה. הרופאים היו פסימיים לגבי דרך הטיפול האפשרית, או נכון יותר: הכמעט בלתי אפשרית... שלושה רופאים בכירים, ששמן הולך לפנייהם בתחום, קבעו שעלי לעבור ניתוח מסובך שכנראה יציל את חיי, אך הוסיפו שכל הנראה הוא ישנה לחלוטין את איכות חיי, זאת בשל הצורך לכרות את האיבר הנגוע. מבחינתי מדובר היה באסון. לא ראיתי עצמי מנהל חיים תקינים לאחר הניתוח. מאידך, היתה חובה מוחלטת לעבור את הניתוח, שכן בלעדיו לא יכולתי להמשיך לחיות.

כשהבנתי שאין ברירה, קבעתי תור לניתוח, וככל שהתקרב המועד, המתח בקרבי הלך וגבר. חששתי מאד מהתוצאות, ולא לחינם...

והנה, בליל שבת האחרון שלפני הניתוח, חלמתי חלום מפתיע בו הופיע אדם שהפעם האחרונה שנפגשנו היתה 42 שנה קודם לכן... במה דברים אמורים? באותם שנים, נהגתי ללכת לבקר קשישים גלמודים בבתי אבות שהיו באותה עת בירושלים. הייתי מקורב מאד לצדיק הגאון הנודע רבי אריה לוי זצ"ל, שהתפרסם גם במעשי החסד הנדירים שלו, ממנו ראיתי וכך עשיתי.

באחד הימים הבחנתי בקשיש שיושב על מקומו כשהוא סובל וכאוב. פניתי אליו ושאלתי האם אוכל לסייע לו. הוא השיב בשלילה. התעקשתי בכל זאת: "מה כואב לך?". הוא השיב בקול רפה שיש לו בעיות חמורות במעיים וכל גופו כואב בשל כך. ניגשתי לאחות שהייתה במקום ואמרתי: "ושב אצלכם אדם שנאנק בייסורים איומים ואינכם עושים עימו דבר?". האחות השיבה שמדובר בבעיה מסובכת שרק

שעל אף המחלה אין צורך לקטוע איברים חיוניים להמשך תפקוד הגוף ככל אדם.

"הייתי לאחר הניתוח בבית גדולי ישראל", סיים הרב יחיאל מיכל שטרן שליט"א, "הם הביעו את התפעלותם מהדברים, ואמרו, שחלה עלי מצווה לפרסם מעשה זה, שיראו כולם את החסד שעושה הקב"ה עם בריותיו, ועד כמה נאמן הוא לשלם שכר ולהחזיר חסד לעושי חסד". [מתוך 'שבת אורה']

ימי החנוכה

עַל הַנְּסִים... עֲשֵׂיתָ לְאַבְרָהָם בְּיָמֵינוּ

הָהֵם בְּיָמֵינוּ הַזֶּה

במשך כל הדורות נעשו ניסים לעם ישראל, לכלל ולפרט, בין בתקופות הרגועות של העם היהודי ובין בתקופות 'ההסתר פנים'. יש מהם שהוסתרו תחת מעטה הטבע ויש מהם פחות. הצד השווה שבהן - שהקב"ה מראה לנו עד כמה אוהב הוא אותנו, ולא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב' (תהלים צד).

* * *

היו אלה ימי מלחמת העולם השנייה. דם יהודי נשפך כמים, מכוונות ההשמדה האכזריות של הנאצים יימח שמם, היו בשיא תפוקתן. ברכבות המוות נדחסו יהודים רבים, בדרכם האחרונה לקדש שם שמים. הנאצים בדיוקנות ובקפדנות עברו עיר אחרי עיר וכפר אחרי כפר, אוספים את היהודים ומובילים אותם אל התחנה הסופית והאחרונה. אחד המחנות הידועים, היה מחנה 'ברגן בלזן'.

ביום מן הימים הובל לשם הגאון רבי שרגא שמואל שניצלר זצ"ל, שכיהן כאב"ד העיירה טשאבא שבהונגריה. גם לעיירתו הגיעה ידם המגואלת בדם של הנאצים, ומאות אלפי יהודי הונגריה הועברו למחנה 'ברגן בלזן', שם קיבלו הנאצים את ההחלטות מה לעשות בכל יהודי.

העבודה במחנה התנהלה בדיוקנות ללא שינויים. בקור מקפיא - ולחילופין - בשרב מחניק, התייצבו היהודים כל יום לעבודה באותם בגדים, אחרי מנת מזון זעומה, ובאותה שעה... ביום מן הימים קרא אחד הנאצים לרב שניצלר. כשהגיע הרב אליו, תבע הלה מרבינו שיאמר דברי כפירה באמונתו. הרב השיב בנחישות: "לא יקום ולא יהיה, יש בורא לעולם ואין עוד מלבדו!". היהודים מסביב, כבר העריכו מה יקרה בהמשך. היה ברור, כי עכשיו תישמע שריקת הכדור, שתסיים את חי הרב. אולם הנאצי אמר: "אני נותן לך הזדמנות שניה ואחרונה להציל את... חיך!", והניף את הנשק באיום.

"וכי בגלל שאני כאן במחנה בתנאים כאלה, ובגלל איום כזה, אוציא דברי כפירה מפי?! הרי כולנו רואים את השמים ואת

הארץ, אותם ברא בורא עולם. זה דבר פשוט וברור שכל יהודי מאמין בו, גם במחיר חייו!" - אמר הרב.

הנאצי התמלא זעם, עיניו התרוצצו בחוריהן, הרב הצליח להוציאו לגמרי משלוות נפשו: "זו אזהרה אחרונה", אמר ודרך את נשקו, "או שתאמר דברי כפירה, או שאני יורה בך בזה הרגע".

הרב עטה על פניו ארשת רגועה ומלאכית, והשיב בשלווה את המילים אותן כבר שמע הנאצי אינספור פעמים: "שמע ישראל ה' אלוהינו, ה' אחד!". הנאצי זעם, הפטיר קללות בגרמנית וכיוון את הרובה. שריקה עזה נשמעה, הכדור פילח את הדרך אל הרב שניצלר, שבתוך שניה נפל ארצה.

הנאצים העומדים מסביב פתחו מיד בצרחות שמחה, על עוד ז'יד שהתעקש ושלם בראשו, הם עברו על ידו, דרכו על הגופה המוטלת על הארץ, וגם ירקו עליה בבוז. רק המפקד המקומי התעצבן על העיכוב וגער בנאצי: "עכשיו הגופה של היהודון תסריח פה ומי יטפל בה? תפוס את הגופה וזרוק אותה החוצה".

הנאצי מילא את ההוראות. הוא תפס את הרב וגרר אותו החוצה, מניח את הגופה בשביל החיצוני. מספר דקות לאחר שהנאצי הלך 'הגופה' מתחילה לנוע... הרב התאפק עד עתה שלא לנשום, גם לא לחייך על נס הצלתו. מתברר, שהכדור פספס אותו בסנטימטר בודד, הוא נפל ארצה מבהלה, והבין כי כדאי יותר להעמיד פני מת, תוך שהוא מודה לבורא עולם על נס הצלתו המופלא. רק אחרי דקות ארוכות קם ועשה דרכו לשנת לילה על הדרגש... לא לפני שקרא שוב קריאת שמע בכוונה עצומה. בין היהודים כבר נפוצה השמועה הסודית, כי הרב נותר חי.

ביום המחרת, כאשר אותו נאצי חלף ליד הרב שניצלר, הוא נבהל ואחזתו חלחלה. הן היה בטוח שהוא כבר לא בין החיים, ואילו היהודון הלז עודו חי וקיים...

"איש קדוש הוא זה", מלמל בפחד, "איך ייתכן שהוא שרד את הכדור? הרי אמש היה מוטל מת, ואני גררתי את גופתו החוצה... כיצד זכה זה בחיים חדשים ועודנו מסתובב כאן...?".

בפנים מפויסות ניגש הנאצי לרב. "רואה אני, שאינך בן אנוש רגיל", לחש בשקט, "אני מבין, שיש לך כוחות על-אנושיים. הרי אמש היית מוטל מת, ועתה אתה חי וקיים ומתפקד. לפיכך אמנה אותך לרב המחנה מהיום ואילך...".

עול העבודה הקשה הומר בעבודה קלה יחסית, הוא זכה לפרוטקציה בגישה למזון כשר, לחופשות ביום השבת, ולאספקת שירותי דת סדירים. מאותו היום התעטר בתואר 'רב מחנה ברגן בלזן', ובתפקידו סייע רבות לאחיו הנאנקים.

הסייעתא דשמיא המשיכה ללוותו. היה זה ליל כ"ד בכסליו, ערב חנוכה. כל מעייני הרב היו נתונים לשאלה 'כיצד ניתן

להשיג שמן ופתילות?'. והנה, באותו יום בדיוק הוא הועבר לדרגש בבלוק אחר. תוך כדי ההתמקמות במקום החדש, הרב מנער את כרית התבן שעל הדרגש, וכתוצאה מהניעור, נופלת שקית קטנה ובה כמה פיסות בד מוכנות כפתילות, ולצידן צלוחית ארוזה יפה ובה שמן זית... לימים התברר, כי מי שהטמין את ה'אוצר' בכרית היה הרה"ק ר' יואל **מסאטמר** ז"ע, ששלושה ימים קודם לכן - ביום כ"א בכסלו, שוחרר מהמחנה ועשה דרכו לשווייץ שנחשבה מדינה ניטרלית.

מאות יהודים, מכל רחבי המחנה, התקבצו באותו לילה לבלוק של הרב. בפנים קורנות עמד הרב ובירך את שלושת הברכות. היהודים מחו דמעות התרגשות. נר הוצת, עוד להבה נדלקה. 'נצח ישראל לא ישקר', האמונה הנצחית תמשיך לפעם ולהוביל את עם ישראל לנצח נצחים!.

[מתוך 'פניני עין חמד']

* * *

הרחובות היו ריקים מתמיד, אנשים בודדים נראו פוסעים ברחובות. תקופת האימה של השלטון הסובייטי בעיצומה - ימי מסך הברזל. די היה בפעולה חשודה או אמירה תמימה כדי לשלוח אנשים לכל חייהם למחנות הריכוז שבסיביר. סוכני הקג"ב הסתובבו ברחובות והטילו את אימתם על האזרחים. אנשים היו מכונסים בעצמם, חיים בצל הדפיקות של סוכני הקג"ב. יהודים תמיד היו יעד מועדף להלשנות, חיפושים וחקירות. חיי היהודים היו קשים מתמיד והיו רצופים בסבל מתמשך.

באותו יום, נר ראשון של חנוכה, חזר אלכסנדר [אלס] מעבודתו בבית החרושת המקומי ופנה לעבר הארון הכבד. בעיניים נוצצות ובסיפוק שלא חש כבר זמן רב, פנה להזיז את ארון הספרים הכבד ממקומו, כדי להוציא את החנוכייה הקטנה ממקומה, ואת ספרי הקודש שהצליח להשיג בעמל רב בשוק השחור. הוא הניח את הספרים על השולחן וחשב לעצמו היכן להניח את חנוכיית הפח. האם מאחורי הווילונות הגדולים והכהים, או מאחורי הדלת הסגורה על מנעול וברית. החנוכייה עמדה על השולחן כשנעוצים בה שני נרות מוכנים להדלקה, ואז נשמעו בדלת דפיקות עזות, "לפתוח מיד!!!", נשמעה ההוראה מאחורי הדלת. אלכסנדר קפא על מקומו באימה, היו אלו דפיקותיהם הגסות של חוקרי הקג"ב שהלמו בדלת בפראות. הוא ניגש לדלת כששיניו נוקשות ברעד. העונש על החזקת כל ספר מהספרים שעל השולחן עמד על חמש שנות מאסר, בתוספת החזקת החנוכייה יכול העונש להגיע למאסר עולם עם עבודת פרך בסיביר... החוקרים לא היו צריכים להתאמץ כדי לתפור תיק נאה ל"מהפכן"... על פעילות אנטי סובייטית עויינת...

החיפוש החל, כשלמעשה לא היה מה לחפש, הכול היה מונח על השולחן בצורה גלויה לעין. ספרים אסורים, חנוכייה מוכנה להדלקה, אלכסנדר הרגיש את לבו הולם באימה.

סיביר נראתה לו קרובה מתמיד, הוא כבר ראה את עצמו מושלך לאחר ממחנות הריכוז הידועים לשמצה...

הסוכנים פנו לעבר הארונות והחלו לחפש שם מוצגים מפלילים. הם השליכו את תכולת הארון על השולחן. הספרים כוסו בשכבת מצעי מיטה בהירים, והפולשים המשיכו לחטט במגירות תוך שהם משליכים בגסות חפצים וכלי בית לעבר השולחן. בסיום החיפוש בארונות היה השולחן מכוסה בערמה גבוהה של חפצים שקברו תחתיהם את הממצאים המרשיעים. הם המשיכו לחפש בזעף כשהם ממטירים צעקות ואיומים על ראשו של אלכסנדר המפוחד, עקרו את קורות העץ מרצפת החדר, פרמו את שמיכות הפוך הכבדות, וביתרו את בטנות המעילים. הם הגיעו גם למדף הנסתר, המסווה ששימש כמחבוא לספרי הקודש. המדף היה עכשיו ריק לחלוטין, לאחר שעות של חיפושים, עזבו הסוכנים את הבית בטריקת דלת, מבלי למצוא מאומה.

בני הזוג ישבו על כסאותיהם, כמשותקים. ליבם סירב להאמין לנס שהתרחש בביתם. עברה עוד שעה ארוכה עד שהעזו לקום ממקומם ולגשת להדלקת הנרות. הם נגשו לעבר החנוכייה, חילצו אותה מערמות הבגדים והתכוננו להדליק את הנרות, כשלפתע נשמעו שוב דפיקות בדלת.

פניהם חוורו באימה, "הסוף המרגיע", חשבו לעצמם, "סוכני הקג"ב, הבחינו בחנוכייה והחליטו לתפוס אותנו 'על חם' בשעת ההדלקה". הדפיקות התגברו והם ניגשו לפתוח את הדלת בשיניים נוקשות.

בפתח עמד קצין קג"ב בכיר. הם זיהו אותו היטב וליבם פעם בעצמה, היה זה הקצין שהוביל את החיפוש בביתם. הוא נכנס פנימה, שפשף את ידיו מהקור החודר ואמר: "אני מבין שאתם פוחדים ממני, הייתי כאן לא מזמן. מיד כשנכנסתי הבחנתי בחנוכייה הניצבת על השולחן, אבל יחד עמה הבחנתי בעובדה מוזרה. חבריי בצוות החיפוש לא הבחינו בה כלל! משום מה החלטתי שלא להעיר את תשומת ליבם לעובדה. ולתדהמתי, אף ראיתי כיצד הם חולפים לידה עשרות פעמים, ואינם ניגשים אליה, אינם רואים לא את החנוכייה ולא את הספרים! ההתרגשות פעמה בליבי, הרגשתי שיד ההשגחה האירה לך, ולי כיהודי. הנרות התקועים בחנוכייה, החזירו אותי עשרות שנים אחורנית, לבית אבא, להדלקת הנרות של חנוכה שעליה אבא היה מברך בניגון שכעת מתנגן בליבי, אני רוצה לשמוע אותו שנית... להתחבר לעבר, להיזכר בבית אבא, לזכור שלמרות היותי קומוניסט, אני יהודי וכן לעם נבחר. בבקשה מכם, הרשו לי נא להצטרף אליכם להדלקת נרות החנוכה..."

אלכסנדר קם בשתיקה, התקרב לעברה של החנוכייה. הדליק את הגפרור ובירך: "שעשה נסים לאבותינו, בימים ההם... בזמן הזה!". הוא הרגיש כיצד לבו עולה על גדותיו. נס החנוכה התרחש פעמיים, פעם אחת בהיעלמות החנוכייה מעיני הסוכנים ופעם שנייה - בפך השמן הטהור

שבליבו של יהודי, הניצוץ נדלק והאיר את נשמתו מחדש. הוא הרגיש שהברכה הזאת חוברה במיוחד עבורו 'בימים ההם, בזמן הזה'...

דמעות עמדו בעיניו של הקצין, אמנם הוא היה שם, אבל הוא גם היה כעת בבית אבא... נזכר בהדלקת הנרות, במנגינה ששר אבא את 'מעוז צור', בלביבות שאימא הייתה מכינה. הוא הרגיש שאור הנרות הללו הצית את האור בנשמתו מחדש. האור שהאיר את הבית היה גדול מתמיד, החנוכייה הקטנה והנרות שדלקו בה, האירו את אור הניצחון של נשמה יהודית על המגף הסובייטי...

[מתוך 'גל ליבי' - הרב איתמר מאיר]

* * *

מספר בעל המעשה: "כשהייתי בחור צעיר וסיימתי את לימודי בתיכון, לא ידעתי עדיין לאן פני מועדות. באותה תקופה גרנו בחו"ל. אימי רצתה שאמשיך ללמוד באוניברסיטה, "אתה תהיה רופא גדול" - אמרה בחיך. גם אבי רצה שאמשיך בלימודי, "אתן לך הכול, אבל אני רוצה שתשקיע עצמך בלימודים, תלמד משפטים ותהיה שופט מפורסם...", כך אמר לי אבא. אולם, אני הייתי מלא מרץ ולא רציתי ללמוד לא רפואה ולא משפטים, הטיולים ברחבי העולם קרצו לי יותר מהלימודים המייגעים באוניברסיטה...

באותם ימים לא הכרתי את היהדות, הורי היו רחוקים מכל ריח של תורה ויהדות. בעודי מתלבט מה אעשה בחופשה הארוכה, הציע לי חבר להצטרף אליו לטיול מעניין ב'ארץ ישראל'. הוא הראה לי מפות, צילומים ותמונות צבע נפלאות. "זוהי ארץ נפלאה, ואנחנו חייבים לראות אותה ולנשום את האוויר המיוחד שבה", אמר בקול נרגש. השתכנעתי, עוד באותו יום ארזתי את חפצי וקניתי כרטיס טיסה, וכעבור ארבעה ימים המראנו יחד אל ארץ הקודש. היה זה הטיול היפה שערכתי מעודי, טיילנו ולא ידענו שבעה... אולם יותר מכל נמשכתי לירושלים.

את השבת הראשונה, עשינו ברובע היהודי עם קבוצה גדולה של תיירים כמונו. היתה זו שבת מיוחדת במינה, אפילו שעדיין לא ידעתי מאומה על קדושת השבת וייחודה. בליל שבת ירדנו לכותל, כולם היו לבושים חגיגי, ואור מיוחד על פניהם. רחבת הכותל היתה מלאה מתפללים, קול שירה וריקודים, בליל מנגינות ונוסחאות תפילות ותשבחות, הקסימו אותי וגרמו לי התרגשות מצמררת.

"זהו מקום קדוש מאוד" - הרגשתי בחוש. בחור ישיבה חביב פנה אלי והזמין אותי לסעוד בישיבתו את סעודות השבת, הסכמתי ויחדיו צעדנו לישיבת 'אור שמח'. הייתה זו השבת הראשונה בחיי. שולחן השבת, הזמירות, פניהם הקורנות של הרבנים והשמחה הטבעית, המאכלים הערבים ודברי התורה המתוקים - שבו אותי בקסמם, היתה זו שבת מרוממת.

כשיצאה השבת, קצת נעצבתי, קשה היה לי להיפרד משבת קודש, אולם חברי החדש מהישיבה לא עזב אותי: "הישאר איתנו כאן ותכיר עולם חדש שלא הכרת עד כה" - שיכנע אותי. התלבטתי, חברי הפציר בי לעזוב הכול ולשוב הביתה, אולם הזיכרונות המתוקים מהשבת המרוממת, היו חדים ומשכנעים, נפרדתי מחברי ונשארתי בישיבה.

דברים רבים וחדשים שמעתי בעת שהותי בישיבה, שאלתי שאלות רבות וקיבלתי תשובות. "לאט לאט, בסבלנות, פסיעה אחר פסיעה" - עודד אותי הרב, אולם כמעט התייאשתי...

"קשה לי לקיים את המצוות, איני זוכר מה מותר ומה אסור...", אמרתי לרב בקול בוכים, הייתי שבור, כי בשכלי הבנתי שהאמת והצדק טמונים בדרך החדשה ומה מאוד רציתי להתקרב.

"התחל עם מצווה אחת, ולפי הכלל והידוע 'מצווה גוררת מצווה' תמשיך עד שתזכה להיות בעל תשובה אמיתי" - אמר לי הרב בקול מעודד.

"באיזו מצווה אבחר?", שאלתי. לאחר ההרהור הוא השיב: "מצוות הנחת תפילין היא יקרה, התחל עימה, והתפילין ישפיעו עליך קדושה ויסייעו לך לצעוד בדרך הנכונה....".

ואכן, עוד באותו יום קיבלתי זוג תפילין מהודרות. בכל בוקר הנחתי תפילין... אולם עדיין ליבי נותר אטום ויבש...

ואז הגיעו ימי החנוכה, נר ראשון של חנוכה, חנוכיות רבות קישטו את חלונות הישיבה. גם אני הדלקתי נר חנוכה, ובדמעות רותחות ביקשתי מהקב"ה שיפתח את ליבי וידריכני בדרך הנכונה.

לאחר ההדלקה חשתי סחרחורת קלה, צעדתי לאיטי אל המיטה וביקשתי רק לישון, תרדמה עזה נפלה עלי. לפתע כאב נורא צרב את פני, חשתי בעירה חמה ושורפת, פקחתי את עיני בבהלה, עשן סמיך אפף אותי, הייתי כולי בוער! הצילו!!! צעקתי בשארית כוחותי מנסה להימלט מהלהבות.

איבדתי את הכרתי, התעוררתי בביה"ח כשפני חבושות לגמרי. מוטי חברי סיפר לי על השריפה הגדולה: "נר החנוכה התלקח והצית את השמיכה, החדר כולו נשרף! בניסי ניסים ניצלת, וגם זוג התפילין החדשות שלך ניצלו ללא פגע, רק הן נותרו מהשריפה..."

דמעות נקוו בעיני, נס היה לי! חברי הגיש לי את שקית התפילין, אימצתי אותה בחום אל שפתי. כעבור שבוע שוחררתי מביה"ח כשצללקת גדולה מעטרת את לחיי הימנית, אך יחד עם זאת - תודה לה' יתברך - נפתחו מעיינות הרגש אצלי, הפכתי ליהודי המאמין באמונה שלימה בבורא העולם. שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!!!

[מתוך - 'ברינה יקצור']